

Hồi 16**Vô Ưu Linh Cảnh Tham Nhân Khấp
Kim Diện Cung Trung Tỳ Hải Vong**

 áu ngày sau, bọn Nam Cung Giao rời núi Thiếu Thất, xuôi Nam, nhưng mấy tháng nữa, chàng phải quay lại Thiếu Lâm Tự để dự đại hội võ lâm !

Các Chưởng Môn đã nhất trí chọn ngày đầu tháng chín năm nay, địa điểm là bình đài chân núi Thái Thất, đỉnh phía Đông của rặng Tung Sơn !

Cái Bang sẽ phụ trách việc loan tin đi khắp thiên hạ. Thời gian còn dài nên chắc chắn anh hùng các lộ đều đến kịp Đại Hội.

Nam Cung Giao vô cùng ngao ngán, nhưng không dám cãi lời ân sư và Phương Trượng sư huynh. Hơn nữa, hai ngàn tăng lữ Thiếu Lâm đã nhiệt liệt cổ vũ việc chàng ra tranh cử. Hàng trăm năm nay, Thiếu Lâm chưa có một đệ tử tục gia nào xuất sắc đến mức đủ tài làm Minh Chủ của võ lâm ! Người xuất gia thì không được phép.

Xế trưa ngày hai mươi lăm, bốn người vào thành Hứa Xương, một trong những địa phương trù phú, sầm uất nhất tỉnh Hà Nam. Nơi đây có tòa Giai Vị Đại Tửu Lô lừng danh Trung Thổ về rượu ngon và sơn hào hải vị ! Khách có thể gọi bất cứ món thịt rừng nào mình ưa thích, từ chồn cáo, nhím, heo rừng, cọp, beo, gấu, rắn, hươu nai, đến cả thịt voi ! Nhưng voi thì thỉnh thoảng mới có, vì nguồn cung cấp tận Vân Nam !

Nam Cung Giao quyết định ở lại Hứa Xương một đêm, nên ghé vào quán trọ. Sau đó, bốn người đứng đỉnh đi bộ đến Giai Vị Đại Tửu Lô để chén vài món thịt rừng !

Họ đang ăn uống thoải mái thì khách giang hồ lũ lượt kéo vào, chẳng mấy chốc đã đầy chật tầng trên tửu quán. Rượu vào lời ra, hào khách tự tiết lộ mục tiêu của mình. Thì ra, mọi người đang trên đường đến khu rừng Hạnh Lâm dưới chân núi Viên Sơn, cách Hứa Xương hơn trăm dặm về hướng Tây Nam.

Tại Hạnh Lâm vừa phát khởi một giáo phái mới có tên là Vô Ưu Giáo. Tuy không chính thức, nhưng cả giang hồ đều nghe được lời đồn đại rằng Vô Ưu Giáo của Tư Mã Phiệt đang nắm giữ tấm bản đồ dẫn đến kho tàng của Ngọc Long Thần Thương Tư Mã Thuật, nhưng trên tàng bảo đồ lại có một bài thơ rất khó hiểu, khiến Tư Mã Phiệt phải bó tay suốt mấy chục năm nay ! Vì thế, lão ta đã treo giải thưởng ba ngàn lượng vàng cho bất cứ ai hiểu được ẩn ý của bài thơ ấy !

Khách đến tham quan sẽ được bao ăn ở dưới sự phục vụ của trăm nữ giáo chúng môn mẫn đào tơ ! Nếu ai giỏi võ nghệ, có lòng thành muốn gia nhập Vô Ưu Giáo thì cũng được hoan nghênh.

Nói tóm lại, Hạnh Lâm chính là thịnh hội vui vẻ, khoái lạc mà bọn hào khách giang hồ đang khát khao tìm đến !

Nghe xong tin giật gân ấy, Trịnh Mãng hăm hờ bàn:

- Công tử ! Nay người đã có Long Đầu Ngọc Thược, sao không đến tổ quỷ của Vô Ưu Giáo, tìm hiểu xem tàng bảo đồ kia thế nào ?

Trịnh Tháo cả cười:

- Chứ không phải người nghe nói đến rượu ngon và gái đẹp là ngứa nghề, muốn đi ngay hay sao ?

Trịnh Mãng nhăn nhó:

- Có chỗ ăn chơi miễn phí, tội gì bỏ qua ?

Nam Cung Giao trầm ngâm một lúc, chậm rãi nói:

- Trịnh Mãng đã nói ra đúng bản chất âm mưu của Vô Ưu Giáo ! Kẻ nào đó đang giữ Long Đầu Ngọc Thược, tất sẽ mau mắn đến Hạnh Lâm để dò xét nội dung Tàng Bảo Đồ ! Từ việc này, ta suy ra rằng Vô Ưu Giáo có liên quan đến Tuy Hải Chân Nhân Mao Tùng Thanh, kẻ đã cho người giả làm Kim Diện Cung chủ để đoạt Ngọc Thược ! Hồi cuối tháng giêng quan quân Sơn Đông đã đến Thanh Đảo Tung bắt Mao Lão Quỷ, nhưng lão đã nhanh nhẹn trốn mất tăm !

Trịnh Tháo vỗ đùi khen phải ! Còn Trịnh Mãng thì ngậm ngừng:

- Bẩm công tử ! Thế chúng ta có đến đấy hay không ?

Nam Cung Giao cười mũi:

- Đi chứ ! Nếu không thì người sẽ oán ta là kẻ chẳng biết điều !

Trịnh Mãng khoái chí bàn:

- Chúng ta sẽ cải trang thật kỹ, chẳng sợ bị nhận ra. Nhưng Tổ tiểu thư đây chắc phải lấy lựa bó nhỏ hai quả dưa hấu kia lại !

Vân Dung sợ không được đi theo gặt đầu lia lịa:

- Không sao ! Tiểu muội sẽ đề chúng bẹp dí như hai chiếc bánh tiêu !

Hai anh em họ Trịnh phá lên cười, nhưng Nam Cung Giao thì không, vì chàng nhận ra vẻ buồn rầu trong đáy mắt nàng !

Tối hôm ấy, Nam Cung Giao lần sang phòng Vân Dung. Cô gái tội nghiệp đang lúng túng dùng giải lụa dài, rộng hơn gang tay, quấn quanh ngực, cố làm cho đôi gò

bồng đảo trông khiêm tốn hơn. Trên má nàng, hai dòng lệ tủi thân lăn dài từng hạt long lanh. Nam Cung Giao bước đến, dịu dàng nói:

- Không cần đâu Dung muội, chúng rất đẹp, tại sao lại phải làm cho chúng xấu đi ? Dầu cho bọn Hồ Bang có đến Hạnh Lâm và nhận ra nàng thì cũng chẳng sao !

Vân Dung tươi tắn hẳn lên, nhoẻn miệng cười:

- Đúng vậy ! Cùng lắm là anh em ta sẽ liên thủ đánh cho chúng chạy dài giống như lần trước !

Nàng tháo ngay dải lụa rồi mặc áo vào, ngoan ngoãn lên giường nằm ngủ.

Nam Cung Giao sang phòng bên tán gẫu với anh em họ Trịnh một lúc rồi cũng về phòng mình. Vận khí hành công đến cuối canh ba chàng mới đi ngủ ! Nỗi nhớ thương người thân khiến chàng trằn trọc mãi, đến canh tư cũng chưa chợp mắt.

Bỗng chàng phát hiện cửa phòng mình hé mở, và Vân Dung lách vào. Nhưng nàng không tiến thêm mà đứng ngay sau cánh cửa, lặng lẽ nhìn về phía giường của Nam Cung Giao.

Ánh sáng heo hắt của đĩa đèn dầu cũng đủ để Nam Cung Giao nhận rõ vẻ sợ hãi trên gương mặt trái xoan của Vân Dung. Chàng liền ngồi dậy, vén màn, vẫy gọi:

- Dung muội hãy lại đây !

Vân Dung mừng rỡ bước đến, hỏn hển nói:

- May mà Đại ca chưa ngủ ! Tiểu muội vừa mơ thấy ác mộng chẳng dám ngủ một mình nữa, sang đây ngủ với Đại ca !

Nói xong, nàng chui vào giường, và kéo Nam Cung Giao nằm xuống theo. Vân Dung cầm tay chàng đặt lên ngực mình:

- Đại ca thấy không ! Đến giờ này mà tim của tiểu muội vẫn còn đập mạnh !

Nam Cung Giao phì cười:

- Dung muội mơ thấy gì mà lại quá sợ hãi như thế ?

Vân Dung hạ giọng kể lể:

- Đại ca biết không. Tiểu muội mơ rằng chúng ta đến một cánh rừng Hạnh. Nơi ấy đã có rất đông người, tất cả đều đang ăn ngon lành những trái Hạnh. Và một lão Đạo sĩ râu đen đã bung rở hạnh đến mời chúng ta. Đại ca ăn trước, lập tức ngã lăn ra chết, mặt mũi nám đen, mắt trợn trừng trông rất khủng khiếp ! Tiểu muội sợ quá, tỉnh giấc ngay, tuy biết là mơ, nhưng vẫn lo lắng, không sao ngủ được !

Nam Cung Giao cau mày suy nghĩ, và rùng mình vì nhớ đến đặc tính của quả Hạnh. Hạnh Nhân là loại cây có hạt cho dầu, thuộc họ Hoa Hồng. Hạt hạnh giống như

hạt Mơ, hạt Đào, có thể dùng làm bánh kẹo hay nước hoa. Tuy nhiên, cây Hạnh Nhân lại có đến hai loại, ngọt và đắng, loại sau có chứa một chất tuyệt độc.

Nếu Vô Ưu Giáo chủ chính là Tùy Hải Chân Nhân thì không chừng lão sẽ dùng độc để khống chế quần hùng. Đó là thủ đoạn mà bọn ác ma vẫn thường làm ! Việc giải bài thơ trên Tàng Bảo Đồ chỉ là cái cớ để Vô Ưu Giáo dẫn dụ hảo hán tứ phương đến nộp mạng ! Với một chất độc mãn tính, Vô Ưu Giáo sẽ âm thầm thu phục được hàng ngàn cao thủ, đủ sức tranh bá đồ vương !

Nam Cung Giáo mừng vì đã sớm nhìn ra chân tướng kẻ thù, đền ơn Vân Dung bằng cách hôn lên má nàng và khen:

- Dung muội quả là tuyệt diệu, đã hai lần cảnh báo ta trước những mưu sâu kế độc !

Chợt chàng phát hiện bàn tay hữu của mình vẫn còn đặt trên ngực Vân Dung, và dường như nãy giờ theo thói quen, chàng đã vuốt ve gò nhũ phong khô gợi kia !

Nam Cung Giáo hổ thẹn rút tay về nhưng Vân Dung đã giữ lại và thở thê:

- Đại ca tiếp tục đi ! Tiểu muội rất khoan khoái ! Vả lại, chúng là của Đại ca mà !

Nàng còn tự phanh rộng vạt áo ngủ, để lộ hết nét đẹp kiều hãnh của thân trên ngà ngọc ! Nam Cung Giáo xa thê thiếp đã lâu, lửa dục rất vượng, song cố nén lòng vì không mặt mũi nào chiếm đoạt thân xác của người con gái ngây dại đáng thương này !

Bàn tay chàng nhẹ nhàng mơn man hai tạo vật kỳ diệu kia, vì bắt buộc và cũng vì sự khát khao. Quả thực là ngực của Vân Dung rất đẹp và gợi cảm.

Chàng nằm nghiêng nên có thể nhận ra những tia hoan lạc trong đôi mắt nhung của Vân Dung. Nàng cũng nhìn chàng và mỉm cười ngây ngất:

- Đại ca ! Cảm giác này quả là tuyệt diệu ! Tiểu muội muốn được Đại ca ôm ấp mãi thế này ! Nhưng đêm sắp tàn, chúng ta hãy ngủ để mai còn lên đường !

Nam Cung Giáo thở phào, khép vạt áo cho nàng rồi ôm lấy mà ngủ ! Chàng thiếp đi trong niềm vui vì đã thắng được dục vọng của chính mình.

oOo

Trưa ngày hai mươi ba, bọn Nam Cung Giáo đã có mặt trước khu rừng Hạnh, dừng cương đứng nhìn dãy núi Viên Sơn tròn trịa.

Ngay bìa rừng, đầu con đường đất rộng bốn mươi bước chân, là một cổng Tam Quan bằng gỗ, trên treo tầng bảng lớn sơn đen, có bốn chữ trắng: “Vô Ưu Linh Cảnh” !

Ngựa xe tấp nập đi vào con đường ấy với dáng điệu hối hả, cứ như sợ rằng mình chỉ chậm một bước là mất toi ba ngàn lượng vàng ! Thực ra, Hạnh Lâm mở cửa đã bốn ngày, khách đến cũng nhiều song chưa ai giải nổi bài thơ kia !

Đám hào khách ấy tuy vội vã nhưng không quên liếc nhìn bốn kỵ sĩ ăn mặc theo lối người Mông, với ánh mắt hiếu kỳ.

Hôm qua, khi biết Vân Dung không chịu bó ngực, Trình Tháo đã có sáng kiến: Hóa trang thành cao thủ người Mông !

Sau khi giành lại được giang sơn, Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương đã có sắc chỉ cấm bách tính ăn mặc theo người Hồ.

Nhưng cho đến những năm đầu của triều đại Minh Anh Tông thì Mông Cổ vẫn chưa để lộ tham vọng tái chiếm Trung Hoa, việc giao hảo giữa hai nước khá tốt, hàng hóa qua lại tấp nập, thương khách và du khách người Mông đến Trung Hoa rất đông. Do vậy, một số người Hán đã có thể đội mũ lông, mặc áo cừ, đặc sản của kẻ thù cũ !

Mông Cổ nằm ở phía Bắc Trung Hoa, khí hậu cực kỳ lạnh giá, nên lông thú của họ rất tốt và đẹp hơn sản phẩm Trung Nguyên. Ngoài áo cừ dày dành cho mùa đông, còn có loài khinh cừ mỏng, nhẹ, mặc trong mùa xuân, mùa thu, vừa giữ ấm, vừa là trang sức.

Giờ đây, bọn Nam Cung Giao đang khoác trên người những tấm khinh cừ không tay rất sang trọng. Bốn chiếc nón lông trên đầu họ cũng là loại vành gấp, khi bẻ xuống có thể che kín tai và gáy.

Vân Dung hóa trang sơ sài, tóc thắt thành hai bím, tai đeo vòng vàng, trông rất lạ mắt. Và áo khinh cừ rộng đã khiến ngực nàng không quá nhô cao. Thực ra, nữ phong của Vân Dung chẳng đến nỗi đồ sộ, nhưng vì thân hình nàng thon dài nên chúng nổi bật lên !

Nam Cung Giao và hai gã họ Trịnh mang mặt nạ, dán thêm râu thật rậm, khá giống người Mông.

Còn ngôn ngữ thì sao, có ai biết tiếng Mông đâu ? Thưa rằng chẳng sao cả vì họ đang mượn tạm lý lịch của một quý tộc gốc Mông Cổ ở đất Du Lâm, Thiểm Tây !

Số là ngày ấy vua Nguyên tuy bị Chu Nguyên Chương đuổi chạy về Mông Cổ nhưng vẫn giữ Đế hiệu, tự coi mình là vua Trung Hoa, dù chỉ còn giữ được ba tỉnh Cam Túc, Thiểm Tây, Sơn Tây ! Sau này, Minh Thái Tổ đem quân đi chiếm lại nốt ba tỉnh ấy. Khi đánh đến Du Lâm thì có một võ tướng người Mông họ Bộc Nhĩ Chích Cân đem quân qui hàng, và giúp quân Minh đại thắng. Nhờ công lao ấy, Bộc Nhĩ Chích Cân được triều Minh cất đất phong Hầu, con cháu đời đời Tập Tước !

Vị Bắc Bình Hầu hiện nay là Bộc Nhĩ Chích Cân Đồ Thiết Mục Nhĩ. Chính đương sự cũng cảm thấy cái tên của mình quá dài dòng, nên đã tự rút ngắn lại thành Bộc Nhĩ Đồ ! Gã hầu tước này tuổi mới ba mươi kiếm pháp khét tiếng miền Bắc Thiểm Tây nhưng vợ đẹp quá nhiều nên chưa bao giờ rời Du Lâm. Do đó, giang hồ chỉ nghe danh chứ không hề biết mặt !

Anh em họ Trịnh đã có lần làm khách ở nhà Bộc Nhĩ Đồ nên dễ dàng biến Nam Cung Giao thành Bắc Bình Hầu, một gã Mông Cổ biết nói tiếng Mông ! Ba viên lam bảo ngọc giá ngàn vàng, đính trên mũ lông, sẽ khiến thiên hạ phải tin !

Và Vân Dung sẽ đóng vai nàng tỳ thiếp trẻ đẹp của Bộc Nhĩ Đồ, tên gọi Da Luật Thiên Hương ! Trên cổ nàng là cả một chuỗi ngọc trai quý giá. Tất nhiên hai người sẽ phải xưng hô như vợ chồng thật. Dường như điều này đã khiến nàng hạnh phúc nên mắt long lanh, mặt ửng hồng, càng bội phần xuân sắc !

Con đường xuyên rừng Hạnh chỉ dài gần dặm, tận cùng bằng thạch quan đồ sộ cao đến ba trượng, cũng treo chiêu bài giống như ở ngoài. Tường vây xây bằng đá núi, chỉ chừng hai trượng nhưng trên đỉnh tua tủa những chông sắt nhọn hoắt, trông như lông nhím.

Thạch quan chỉ có một cửa, rộng hơn trượng, giờ đang mở toang ra, song bóng tối sẽ được khép kín bởi hai cánh bằng gỗ dày dai thép kiên cố.

Mé tả thạch quan đặt một chiếc bàn dài, có ba nữ nhân áo hồng phụ trách việc ghi danh. Khách phải xuống ngựa, đến khai lý lịch rồi mới được vào.

Chẳng vị hảo hán nào bất mãn vì thủ tục này, vì ba nữ lang kia rất xinh xắn và hấp dẫn. Tất nhiên họ có mặc quần, song thân trên lộ cả ra dưới lớp the mỏng tựa cánh chuồn ! Các chàng hiệp sĩ nhà ta dán mắt vào những ngọn lửa diễm sơn mỹ miều kia, nuốt nước miếng từng ực, ngong nghịu khai báo.

Trịnh Mãng mau mắn nhảy xuống ngựa, chững chạc nện gót bước đến bàn ghi danh, đồng dặc nói:

- Bắc Bình Hầu đất Dư Lâm là Bộc Nhĩ Đồ, cùng Thất phu nhân Da Luật Thiên Hương !

Ba nữ lang áo đào vội đứng lên, nghiêng mình vái. Nàng ở giữa nói:

- Vô Ưu Linh Cảnh vinh dự được tiếp nghênh ngọc giá của Hầu Gia và Thất phu nhân !

Trịnh Mãng đảo mắt loang loáng, chiêm ngưỡng cho đủ sáu mục tiêu, rồi cười hề hề:

- Còn anh em tại hạ là Thiết Mộc Thao và Thiết Mộc Mang, hộ vệ của Hầu Gia, dám hỏi phương danh của tam vị nữ nhân ?

Nữ lang mé tả ban cho gã một cái nhìn đố quán xiêu đình rồi vui vẻ đáp:

- Tiểu muội là Hoàng Cúc, còn hai chị kia tên Hoàng Lan và Hoàng Yến !

Trịnh Mãng nháy mắt đưa tình rồi quay bước, nhẩy lên lưng ngựa. Bốn người đi qua cổng, tiếng vó câu rộn rã vì đường vào được lót đá rất bằng phẳng.

Hai bên lộ là hàng rào trồng toàn cây hoa Phù Dung dây đặc, cao hơn đầu người cỡi ngựa ! Qua Tiết Sương Giáng thì hoa Phù Dung mới nở, nên giờ đây chỉ thấy cành lá xúm xuê xanh thắm, che lấp nhãn tuyến khách nhàn du. Họ sẽ chỉ thấy phía sau hàng rào Phù Dung kia là những tàng cây hạnh thưa thớt. Có lẽ chủ nhân đã tıra bớt rừng hạnh để dựng nhà !

Đi được mười trượng, bọn Nam Cung Giao được mời hạ mã, và ngựa của họ được bốn nữ lang áo xanh dắt vào dãy chuồng mé hữu. Bốn người tiếp tục cuộc bộ vào khu trung tâm. Nơi đây, ngự trị một kiến trúc rất rộng rãi, được hợp thành bởi năm căn nhà ngói. Căn chính giữa hình vuông, bốn căn kia hình chữ nhật, vây quanh và tiếp giáp căn trung tâm.

Gọi là nhà thì không đúng, vì công trình này chẳng hề có tường và cửa, chỉ toàn cột gỗ đen bóng nối nhau bởi hàng lan can sơn đỏ. Tổng cộng có đến hai trăm chiếc bàn bát tiên, mỗi bàn tám ghế, bày trên sàn nhà, mặt phủ khăn trắng muốt.

Tóm lại, Chiêu Anh Quán chính là một tiệm ăn vĩ đại, có thể chứa đủ một ngàn sáu trăm thực khách.

Chung quanh Chiêu Anh Quán là vườn hoa sâu mười trượng, đầy đủ giả sơn, tiểu đình, phong cảnh hữu tình. Bìa vườn tiếp giáp với vùng cây thưa, nơi tọa lạc của hàng trăm tòa tiểu xá thanh nhã, u tịnh. Và tận cùng của Hạnh Lâm là một kiến trúc đồ sộ bằng gạch đá, mái lợp ngói lưu ly xanh, góc cong vút theo kiểu chùa miếu. Nơi ấy chính là Vô Ưu Thần Điện, trọng địa của Vô Ưu Giáo.

Bọn Nam Cung Giao được một ả áo trắng đón tiếp, dẫn vào tòa tiểu xá mé tả Chiêu Anh Quán !

Căn nhà này tuy nhỏ nhưng có đến hai phòng ngủ, một phòng khách và nhà vệ sinh riêng, đủ cho bốn người ở thoải mái.

Ả giáo chúng tên Bạch Hà cung kính nói:

- Quan khách có thể đến Chiêu Anh Quán ăn uống bất cứ lúc nào. Việc đi ngắm cảnh cũng không hạn chế, nhưng phải về phòng khi trống điểm canh ba !

Trịnh Tháo than thở:

- Chẳng lẽ ở đây ban đêm không có thú vui nào sao ! Tại hạ không bao giờ ngủ trước canh tư !

Bạch Hà vui vẻ nói:

- Góc Đông Nam của Linh Cảnh có một khu vực biệt lập tên gọi Nhu Tình Viên, ở đấy có đủ mọi lạc thú trên đời !

Trịnh Mãng hớn hử:

- Hay lắm ! Bọn ta phải đến đấy mới được !

Bạch Hà nói tiếp:

- Quý khách phải có mặt ở cổng Nhu Tình Viên trước đầu giờ Dần để đăng ký !

Nhưng đấy là kế hoạch của buổi chiều, giờ bọn Nam Cung Giao phải ăn trưa trước đã ! Bạch Hà đi rồi, bốn người tranh thủ tắm gội, thay y phục, rồi đi đến Chiêu Anh Quán.

Đã quá bữa ăn chính nhưng Chiêu Anh Quán vẫn tụ tập đến năm trăm lượt khách. Họ vừa nhậu nhẹt, vừa lắm bả bốn câu thơ, câu may, bóp trán, cố vắt óc để tìm ra ẩn ý. Bốn câu thơ này được dán trên các cột gỗ, nội dung như sau:

Thần Nông chi duệ ngộ Long Nhân

Nam Bắc Đông Tây tứ bất phân

Cửu cửu Triều Dương hà xứ khứ

Tam Canh Sư Nguyệt chiếu Cô Phòng !

Dịch thơ:

Cháu chắt Thần Nông gặp người rồng

Nam Bắc Đông Tây bốn cõi chung

Bình Minh Chung cửu nay đâu tá ?

Trăng mới canh ba chiếu sáng phòng !

Trong số nửa ngàn người hiện diện có cả trăm gã thư sinh ở vùng lân cận đến để thử vận may. Họ là một sách, thuộc hàng ngàn bài thơ cổ, hàng vạn điển cố văn chương, nhưng không sao hiểu nổi ý tứ của bài thơ, nhất là câu đầu tiên ! Trong sách vở Trung Hoa làm gì có nói đến việc con cháu vua Thần Nông gặp rồng ! Và nếu có thì ở địa phương nào ?

Người hay chữ còn bó tay thì bọn võ biên thô lỗ làm sao hơn được ? Dù dám hào khách kia có bút hết tóc cũng chỉ hoài công !

Bọn Nam Cung Giao ăn xong bữa thì có khách mới vào đến. Oan gia không hện mà gặp, tân khách chính thị cha con Long Giác Thần Quân và mười thủ hạ !

Người có danh như cây có bóng, và kẻ ác lại được khiếp sợ hơn người hiền, cho nên mấy trăm hào khách lập tức im bật.

Long Giác Thần Quân cười ngạo nghễ, phủ dụ:

- Xin chư vị đồng đạo cứ tự nhiên, lão phu cũng chỉ là khách của Vô Ưu Giáo như mọi người !

Rồi lão chiếm lấy hai bàn ở vị trí trung ương, thản nhiên gọi cơm rượu mà ăn uống.

Nam Cung Giao nãy giờ chăm chú quan sát phe đối phương. Đặc biệt lưu ý đến một lão già mặc trường bào thư sinh đen, đầu đội mũ Lục Hợp Nhất Thống Mao, (mũ quả dưa). Người này tuổi độ sáu mươi, mày thanh, mắt sáng, trán cao, mũi huyền đảm, toát ra vẻ thông tuệ rất mực. Chàng liền hỏi Trịnh Tháo:

- Người có biết lão già áo đen đang ngồi cạnh Long Giác Thần Quân kia là ai không ?

Trịnh Tháo gật đầu:

- Bẩm có. Lão ấy là Âm Dương Thư Sinh Tư Đồ Thảo, ẩn cư ở núi Bá Chi, đất Tứ Xuyên, nổi tiếng thông minh uyên bác, cái gì cũng biết ! Tư Đồ Thảo còn giỏi cả binh pháp, trận đồ, kỳ môn, độn giáp !

Trong đám thực khách cũng có người nhận ra bậc kỳ nhân đất Thục. Một lão đạo sĩ râu tóc hoa râm, mũi kết, đứng lên cười ha hả:

- Này Tư Đồ hiền đệ ! Bài thơ cỏn con kia chắc không làm khó được Âm Dương Thư Sinh đấy chứ ?

Tư Đồ Thảo vội đứng lên vòng tay tươi cười:

- Không ngờ Hạc giá của Thiên Ứng Tử lại đến chốn này, tiểu đệ không thấy nên đã thất lễ !

Trịnh Tháo nói nhỏ:

- Lão Đạo sĩ áo vàng đấy là Tam Trưởng Lão phái Thanh Thành, tính tình quái dị, thích trêu ghẹo thiên hạ, miệng lưỡi vô cùng sắc bén.

Bồng Vân Dung buột miệng nhận xét:

- Thiên Ứng Tử là người xấu, còn Âm Dương Thư Sinh thì cũng vậy !

Nam Cung Giao mỉm cười:

- Sao hiền muội biết ?

Vân Dung điềm nhiên đáp:

- Tiểu muội chỉ nhìn mặt và nghe giọng nói là biết ngay thiện ác, nhưng không thể giải thích được !

Nam Cung Giao gật gù:

- Hay lắm ! Từ nay khi phát hiện kẻ xấu, mong Dung muội nói ngay cho ta biết !

Vân Dung sung sướng hứa:

- Đại ca yên tâm ! Tiểu muội không quên đâu !

Trịnh Mãng tức anh ách phì cười:

- Thuộc hạ xin dâng đầu bái phục thủ đoạn vượt mông ngực nữ nhân của công tử ? Vị cô nương dở hơi này mà biết xem tướng ư ?

Đã quá quen với những lời sống sượng của gã, Vân Dung không hề giận, cười bảo:

- Ta dở hơi nhưng không ngu như người, và mông của ta thì không phải mông ngựa !

Nam Cung Giao vội ra dấu, bảo hai người im, vì Âm Dương Thư Sinh đã lên tiếng:

- Thiên Ứng đạo huynh là người đi khắp thiên hạ, vậy có đoán ra địa phương nào là nơi bài thơ ám chỉ hay không ?

Thiên Ứng Tử cười hăng hắc:

- Lão đệ muốn trở tài thì cứ nói quách ra, sao lại bêu xấu bản đạo ? Âm Dương Thư Sinh mà không biết thì còn ai biết nữa ?

Quần hào ồ lên tán thành, đốc thúc Tư Đồ Thảo !

Long Giác Thần Quân cao giọng:

- Không được ! Lão phu còn phải thương lượng với Vô Ưu Giáo Chủ cái đã !

Rồi lão vẫy ả áo xanh hầu bàn:

- Người hãy vào mời Giáo Chủ ra đây, và bảo lão rằng Long Giác Thần Quân, Cốc Chủ Vô Thanh Cốc đã giá lâm !

Nữ lang mỉm cười:

- Cốc Chủ yên tâm ! Giáo Chủ đã được thông báo, sắp ra để phụng hầu ngọc giá !

Quả nhiên, chưa đầy nửa khắc sau thì phái đoàn của Vô Ưu Giáo Chủ Tư Mã Phiệt ra đến. Gọi là phái đoàn vì họ khá đông, tiền hô hậu ủng !

Đi trước tiên là hai nữ lang áo vàng nhạt, một xách lư hương trầm nghi ngút, một cầm khánh ngọc gõ đều đều. Kế đến là Giáo Chủ đi dưới lọng xanh do một hán tử khôi vĩ, võ phục trắng cầm cán.

Tư Mã Phiệt mặc đạo bào màu tím thẫm, đầu đội đạo quan bằng vàng, tóc râu đen nhánh, mặt hồng hào, trông rất oai phong, bệ vệ !

Đi sau Giáo Chủ là bốn lão nhân tuổi thất tuần, mặc đạo bào xanh da trời, mỗi người đi dưới một cây lọng trắng !

Nghi trượng rối rắm kia khiến Long Giác Thần Quân ngứa mắt, cười nhạt chê bai:

- Thùng rỗng kêu to ! Kẻ chuộng hình thức thường không có thực tài !

Lập tức có hàng trăm người ủng hộ Thần Quân, và chỉ chịu im khi Vô Ưu Giáo Chủ vào đến.

Tư Mã Phiệt chấp một tay lên ngực, cúi chào mọi người, rồi tiến đến bàn của Khương Quang Bật. Lão cười ha hả:

- Bần đạo đang tọa công, nghe báo có Thần Quân giá hạ, vội đến để cung nghinh !

Lão quay lại giới thiệu bốn đạo sĩ áo xanh với khách:

- Bốn vị đây là Hộ Pháp Tứ Thiên Vương của Bồn Giáo !

Bốn lão này thi lễ với Thần Quân nhưng không hề xưng danh tính. Khương Quang Bật thăm chột dạ khi thấy mắt họ lấp lánh tà quang yêu mị, không hiểu là cao thủ xú nào ?

Thần Quân chẳng còn dám khinh thường nữa, nhũn nhặn giới thiệu phe nhà ! Nghe đến danh hiệu Âm Dương Thư Sinh, Tư Mã Phiệt hoan hỉ nói ngay:

- Tư Đồ lão đệ là người thông tuệ kiến văn uyên bác nhất võ lâm đương đại, chắc có thể giúp bần đạo giải được nghi án này ! Thiện tai ! Thiện tai !

Phật Giáo truyền vào Trung Hoa, đã sử dụng rất nhiều ngôn ngữ đạo giáo để quảng bá giáo phái. Do vậy, có sự giống nhau trong ngôn từ của tăng ni và đạo sĩ !

Ngược lại, đạo giáo Trung Hoa cũng đã vay mượn của Phật Giáo Thiên Trúc khá nhiều ý tưởng. Kể cả hai chữ Thiện tai ! (lành thay).

Chờ phe chủ nhà an tọa ở bàn bên xong, Âm Dương Thư Sinh mới phát biểu:

- Thực ra thì bốn câu thơ trên rất dễ hiểu ! Nhưng nếu Giáo Chủ không có Long Đầu Ngọc Thược thì cũng bằng thừa !

Vô Ưu Giáo Chủ cười ngất:

- Sao Lão đệ biết ta không có chìa khóa ?

Âm Dương Thư Sinh hờ hững đáp:

- Long Đầu Ngọc Thược đang nằm trong tay Khương Thần Quân !

Quần hào rúng động ồ lên, cả Nam Cung Giao cũng bất ngờ, không hiểu gì cả ! Ngọc Thược hiện đang nằm ở Kim Điện Cung cơ mà ?

Vô Ưu Giáo Chủ lắc đầu:

- Bần Đạo không tin rằng lại có đến hai chiếc Ngọc Thước !

Dứt lời, lão thò tay vào bụng lấy ra một chìa khóa ngọc, đầu rồng, dơ lên cao !

Long Giác Thần Quân ngỡ ngác, vội đem chìa của mình ra so sánh ! Tuy ngồi cách xa, nhưng với nhãn quang sắc bén, lão hoàn toàn có thể nhận thấy sự bất đồng giữa các răng cao thấp trên hai chiếc chìa !

Tất nhiên, Vô Ưu Giáo Chủ cũng vậy. Lão phân vân nói:

- Lạ thực ! Vậy vật nào là giả ?

Âm Dương thư Sinh cân nhắc:

- Xét hình thức và chất ngọc thì biết hai chiếc chìa khóa này cùng do một người chế tạo. Như vậy, có khả năng là cửa vào kho báu được trang bị hai ổ khóa khác nhau !

Mọi người xầm xì khen phải. Riêng Nam Cung Giao thì thầm lo cho an nguy của Kim Diện Cung. Nhưng dẫu Tùy Hải Chân Nhân có bất sống được em vợ chàng là Tiền Thanh Giám thì gã cũng chẳng biết chỗ giấu bảo vật ! Vậy phải chăng Vô Ưu Giáo Chủ đúng là hậu duệ của Ngọc Long Thần Thương Tư Mã Thuật ? Nếu thế thì lại có đến ba chiếc Long Đầu Ngọc Thước ! Và cái nào thật, cái nào giả thì đố ai mà biết được ?

Long Giác Thần Quân tỏ ra rất quyết đoán, hắng giọng bảo:

- Tư Mã Giáo Chủ ! Nay tôn giá có Tàng Bảo Đồ và một chiếc Ngọc Thước, còn lão phu giữ chiếc thứ hai và bí mật của bài thơ ! Chúng ta sẽ hợp tác, và lão phu chỉ dám đòi một phần ba số của cải trong kho báu ấy mà thôi ! Giáo Chủ tính sao ?

Tư Mã Phiệt trầm ngâm một lúc, gật đầu đồng ý:

- Bần đạo chấp thuận ! Tối nay chúng ta sẽ gặp lại để bàn bạc và lập trọng thệ liên minh !

Nhưng Thiên Ứng Tử đã cất giọng ấm ớ:

- Tư Mã Giáo Chủ có chắc rằng Âm Dương Thư Sinh thực sự hiểu đúng ý của bài thơ kia hay không đã ? Bần Đạo cũng có ý giật giải thưởng ba ngàn lượng vàng kia đấy !

Vô Ưu Giáo Chủ giật mình:

- Đạo huynh nói thực chứ ?

Thiên Ứng Tử cười khanh khách:

- Để bần đạo giải thích bốn câu thơ ấy cho Giáo Chủ nghe ! Câu thứ nhất chỉ rõ địa danh của kho báu, đấy là một dãy núi, song bần đạo chưa tiện nói ra. Câu thứ hai có nghĩa là dãy núi có nhiều đỉnh, và kho báu nằm ở đỉnh chính giữa ! Câu thứ ba hàm ý rằng lối vào nằm ở sườn Đông, rạng sáng ngày trùng cửu thì ánh dương quang sẽ rọi đúng vị trí cần tìm. Còn câu cuối cùng chỉ ra rằng Giáo Chủ sẽ vào đến một động đá,

trần có khe hở. Và ngay đêm ấy trăng non sẽ chiếu qua khe, rọi đúng vào cửa phòng chứa báu vật !

Mọi người phục lăn trước lập luận minh bạch và hữu lý của Thiên Ứng Tử, hết lời khen ngợi !

Vô Ưu Giáo Chủ thấy Long Giác Thần Quân có sắc giận, liền trấn an:

- Dù cho Thiên Ứng đạo huynh có nói đúng ra địa điểm thì bản đạo vẫn cần đến sự hợp tác của Thần Quân ! Tổ tiên của bản đạo giàu có nhờ nghề khai thác mỏ ngọc, nên gia tổ phụ Ngọc Long Thần Thương rất giỏi nghề hỏa dực. Chúng ta chỉ sơ suất một chút cũng đủ khiến cho kho báu nổ tung, chôn vùi tất cả !

Khương Quang Bật hài lòng:

- Giáo Chủ hiểu được vậy là rất tốt ! Một phần của kho tàng sẽ không lớn khi Vô Ưu Giáo được sự hậu thuẫn của Vô Thanh Cốc sau này !

Nam Cung Giao thêm lo lắng cho thanh bình của võ lâm, vì sự hợp tác của hai thế lực tà ác !

Trong lúc ấy, quần hùng vẫn say sưa tranh luận, cố đoán xem dãy núi kia tên là gì, ở đâu ?

Âm Dương Thư Sinh Tư Đồ Thảo nghiêm giọng bàn:

- Tại hạ và Thiên Ứng Tử sẽ viết địa danh ấy vào giấy, cùng trao cho Giáo Chủ. Nếu có sự tương đồng thì Giáo Chủ cứ im lặng, bằng khác nhau thì hãy nói ra !

Phương thức này được tán thành, văn phòng tứ bảo có sẵn trên quây gỗ của Chiêu Anh Quán, nên chỉ lát sau Vô Ưu Giáo Chủ đã nhận được ý kiến của cả hai.

Tư Mã Phiệt thở dài chán nản:

- Nhị vị đều sai rồi ! Bản đạo đã đào nát sườn Đông của đỉnh chính giữa rặng Ngũ Lĩnh, mà có thấy gì đâu ?

Thiên Ứng Tử nhẩy dựng lên:

- Không thể thế được ! Lão muốn quật ba ngàn lượng vàng của bản đạo ư ?

Long Giác Thần Quân cũng sa sầm nét mặt:

- Giáo Chủ định giở trò gì vậy ?

Tư Mã Phiệt cười nhạt:

- Bản đạo ẩn cư ở đây ba mươi năm, thuộc lòng từng tấc đất, nếu đúng là có kho tàng thì đã tìm ra ! Thần Quân không tin thì cứ đến chỗ ấy mà đào. Bản đạo sẵn sàng nhượng lại họa đồ và Ngọc Thược với giá mười vạn lượng vàng !

Nghe đối phương nói cứng như vậy, Long Giác Thần Quân đâm ra nghi ngờ cả tài phán đoán của Âm Dương Thư Sinh. Lão quay sang hỏi:

- Tư Đồ hiền đệ nghĩ sao ?

Âm Dương Thư Sinh cười nhạt:

- Tại hạ xin lấy thủ cấp này đảm bảo cho lời mình nói ! Thần Quân có gan thì cứ mua họa đồ và Ngọc Thược kia, chắc chắn sẽ lời to !

Khương Thư Hàn bật thốt:

- Mười vạn lượng quá đắt ! Thả mồi bắt bóng là chuyện mà kẻ trí giả không nên làm !

Bỗng có người lên tiếng:

- Lão phu Sào Thiên Mạnh đồng ý mua với giá bốn vạn lượng !

Mọi người giật mình nhìn về phía dãy bàn hương Nam, thấy một lão già ăn mặc theo lối thư sinh đã đứng lên. Không ngờ lão đồ gần kia lại là một trong những người giàu có nhất võ lâm. Họ Sào độc quyền khai thác vàng cát trên sông Gia Lăng, Tứ Xuyên.

Vô Ưu Giáo Chủ vui vẻ nói:

- Thì ra là Kim Sa Bảo Chủ giá lâm, bần đạo bận tiếp đón Khương Thần Quân nên chưa kịp đến bái kiến ! Thất lễ ! Thất lễ !

Rồi lão bảo họ Khương:

- Nay Kim Sa Bảo đã có hứng thú với bảo vật, bần đạo sẽ áp dụng lối bán đấu giá, ai trả cao hơn sẽ được !

Long Giác Thần Quân nghiêng răng:

- Năm vạn !

Sào Thiên Mạnh tăng thêm:

- Bảy vạn !

Khương lão quỷ bóp bụng tố:

- Tám vạn !

Thiên Ưng Tử cười lớn:

- Đảo Chủ không có chìa thứ hai thì mua làm quái gì ?

Sào Thiên Mạnh ngó người ra, lẩm bẩm:

- Đúng là mình ngu thực !

Rồi lão tuyên bố:

- Lão phu bỏ cuộc, Khương lão tiên bố mới là người cần đến hai vật kia !

Lão ngưng ngừng ngồi xuống, trong tiếng cười chế giễu của mọi người !

Long Giác Thần Quân thở phào, quay sang bảo Tư Mã Phiệt:

- Lão phu may mắn thắng với giá tám vạn lượng ! Mong Giáo Chủ đưa bảo vật ra !

Tư Mã Phiệt nhăn nhó:

- Thế là bản đạo mất toi hai vạn lượng vàng ! Lão họ Sào kia quả là đáng ghét !

Lão ủ rũ giao hẹn:

- Tiền trao cháo múc ! Thần Quân có mang theo ngân phiếu đấy không ?

Thần Quân gật đầu đắc ý, thò tay vào bụng lấy túi bạc, đổ ra một cuộn ngân phiếu. Khi đếm đủ tám vạn thì chỉ còn lại vài tờ. Xem ra Vô Thanh Cốc sắp sạt nghiệp vì vụ mua bán này !

Vô Ưu Giáo Chủ vẫn giữ bộ mặt đưa đám, khổ sở nói:

- Bản đạo vốn định bán với giá mười vạn lượng, nay chỉ được tám thì quả là thiệt thòi, nhưng đã lỡ hứa đành phải chịu thôi !

Lão lấy trong tay áo ra một quyển sách bìa da dê cũ kỹ, tiếp tục giọng điệu tiếc rẻ:

- Đây là gia phả của dòng họ Tư Mã. Bản đồ được vẽ ngay trang sau của bìa trước. Mong rằng sau khi tìm thấy kho tàng, Thần Quân hãy hoàn lại cho bản đạo !

Khương Quang Bật hứa ngay:

- Được ! Lúc ấy lão phu còn giữ làm gì ?

Họ Khương nhận quyển gia phả, lật các trang giấy ố vàng, xem nét chữ, xác định rằng sách này đã hơn trăm tuổi. Lão cũng nhìn thử họa đồ nhưng chẳng hiểu gì cả. Chiếc chìa khóa ngọc kia cũng giống hệt cái của lão, chỉ khác ở phần răng.

Thần Quân đưa hai vật ấy cho Âm Dương Thư Sinh thẩm định. Tư Đồ Thảo cũng công nhận là vật thực !

Lúc này, Vô Ưu Giáo Chủ mới được quyền bỏ xấp ngân phiếu vào túi. Lão cúi chào mọi người:

- Cảm tạ chư vị đã đến đây vì bản đạo. Chư vị cứ vui vẻ ở lại thêm một đêm nữa, sáng mai hãy lên đường !

Thiên Ứng Tử chán nản nói:

- Giải thưởng đã mất, bản đạo còn ở lại làm gì nữa ?

Nói xong, lão rời Chiêu Anh Quán đi về hướng cổng. Một số hào khách cũng noi gương Thiên Ứng Tử, trong số đó có cả Kim Sa Bảo Chủ. Họ đi về tiểu xá lấy hành lý rồi lên đường !

Tối hôm ấy, Vô Ưu Giáo Chủ mở tiểu yến đãi đấng cha con Long Giác Thần Quân và Âm Dương Thư Sinh. Tư Mã Phiệt còn giải thích nội dung bản đồ chỉ rõ cách xuất nhập trận kỳ môn bảo vệ kho tàng ! Long Giác Thần Quân rất hài lòng, và hứa sẽ trả thêm hai vạn lượng vàng, khi đã tìm được của !

Đêm ấy, Thần Quân ngủ rất ngon giấc, còn Khương Thư Hàn đến Nhu Tình Viên hưởng lạc đến sáng bạch mới mò về !

Thư Hàn hối hả tung cửa phòng cha già, chạy vào nói:

- Phụ thân ! Sao ngoài kia vắng tanh, không thấy một bóng đệ tử nào của Vô Ưu Giáo ! Cả Nhu Tình Viên cũng vậy !

Thần Quân biến sắc, mặc vội y phục, quát gọi thủ hạ. Chín lão kiếm thủ Vô Thanh Cốc lập tức có mặt, nhưng vẫn còn ngái ngủ.

Khương lão hỏi:

- Âm Dương Thư Sinh đâu ?

Chẳng ai biết mà phúc đáp ! Lúc này hơn bốn trăm hào khách cũng phát hiện ra quái sự, chạy khắp nơi để tìm kiếm chủ nhà ! Họ theo Long Giác Thần Quân vào đến tận Vô Ưu Thần Điện, và ngã ngựa ra khi thấy nó được dựng bằng tre trúc, phết giấy bồi, được sơn phết rất tỉ mỉ, nên người đứng xa không thể biết được đồ giả !

Và dĩ nhiên là toàn bộ nhân thủ của Vô Ưu Giáo đã biến mất, chẳng còn một mống. Biết mình bị lừa, Long Giác Thần Quân gầm lên như hổ dữ:

- Tư Đồ Thảo ! Tư Mã Phiệt. Lão phu thể sẽ phân thân bọn mi !

Nhưng có ai đó đã nói:

- Lão phu cho rằng sự tình còn tệ hại hơn nhiều. Dường như chúng ta đều đã bị hạ độc thì phải !

Mọi người kinh hãi dồn mắt nhìn lão già cao gầy, da ngăm đen. Long Giác Thần Quân cau mày hỏi:

- Phải chăng tôn giá là Lưỡng Quảng Thần Y Doãn Nghệ Khuyết ?

Lão nhân mỉm cười:

- Không ngờ Thần Quân lại nhận ra lão phu, dù chỉ gặp nhau một lần duy nhất, cách đây đã hai chục năm ! Ký ức ấy quả đáng khâm phục !

Thần Quân nhăn mặt:

- Thôi đừng lảm lời nữa ! Doãn lão đệ mau nói rõ nguồn cơn !

Họ Doãn vội đáp:

- Chư vị thử ấn vào huyệt Khế phòng trên ngực trái thử xem !

Mọi người làm theo lời lão, và rú lên vì đau đớn. Huyệt này thuộc Kinh Túc Dương Minh Vị, nằm trong khoảng gian sườn thứ nhất, bình thường ấn mạnh cũng không thấy đau ! Quần hùng toát mồ hôi, biết rằng mình đã trúng độc. Chỉ riêng Long Giác Thần Quân là không sao. Lão nói:

- Lão phu chẳng thấy gì cả !

Lưỡng Quảng Thần y gật đầu:

- Như thế là đúng rồi ! Đây là loại **Cổ Độc** của Miêu Cương, không hại được những người có trên hoa giáp công lực !

Khương Thư Hàn tuy đã lớn nhưng quen với sự nuông chiều nên run rẩy cầu cứu cha già:

- Phụ thân ! Hải nhi chết mất !

Lúc này, bỗng có tiếng còi rít lạnh lạnh, và một mũi trường tiễn rơi xuống gần đấy. Long Giác Thần Quân sai lão mặt sẹo Tào Mật đi nhặt về.

Trên mũi tên buộc một chiếc còi sắt và có một mảnh giấy quấn quanh. Long Giác Thần Quân mở ra, đọc lớn:

*“Đúng ngày này nửa năm sau, cổ độc sẽ tái phát, biến các người thành kẻ bại liệt, dở sống dở chết, ngày đêm đau khổ và tâm mạch bị cắn xé ! Kẻ nào muốn sống, đêm rằm tháng tám hãy đến núi **Đông Bách** đợi lệnh !”*

Mọi người khiếp vía, nhao nhao khẩn cầu Lưỡng Quảng Thần Y cứu mạng ! Doãn lão thở dài:

- Đây là loại **Lục Nguyệt Tồn Tâm Độc Cổ**, thất truyền đã sáu chục năm, sau khi **Cổ Vương Miêu Hạo** bị giết. Lão phu còn chưa biết có cứu được mình hay không, làm sao giúp được chư vị ! Không ngờ chỉ vì vài hớp rượu mà phải chết oan !

Có người thảng thốt la lên:

- Té ra độc trùng nằm trong rượu. Thảo nào tại hạ chẳng hề hấn gì ! Tại hạ phải về lạy tạ mẹ đỡ nhà nó mới được ! Không ngờ việc mụ cấm chồng uống rượu lại hay đến thế !

Nói xong, gã mừng đến phát cuồng, vừa chạy vừa la hét:

- Hoan hô mụ La Sát nhà ta !

Nam Cung Giao âu yếm siết chặt Vân Dung vào lòng, miệng thì thầm:

- Cảm ơn Dung muội ! Không có nàng thì bọn ta lâm nguy rồi !

Té ra, Nam Cung Giao đã đề phòng bằng cách uống giải độc đan, nhưng không ngờ Vô Ưu Giáo lại thả cổ trùng trong rượu !

Chính Tổ Vân Dung là người đã ngăn cản đám nam nhân uống rượu. Nàng cầm chung lên, nhúu đôi mày liễu nói:

- Rượu này có mùi của kẻ ác, không thể uống được !

Trịnh Mãng vừa định chế giễu nàng, thì Nam Cung Giao đã xua tay, và quyết định không cho ai uống cả !

Hai gã họ Trịnh tức hộc máu thầm chửi rủa Vân Dung và Nam Cung Giao, nhưng giờ đây họ mới biết nữ lang điên khùng kia có một linh cảm rất diệu kỳ !

Lúc này, Long Giác Thần Quân đã tìm ra chủ ý, bàn rằng:

- Đối phương thu phục được cả Thiên Ứng Tử, Âm Dương Thư Sinh, Kim Sa Bảo Chủ làm vây cánh, chúng ta sẽ tìm ba người ấy để điều tra. Nếu biết được tung tích Tư Mã Phiệt, lão phu sẽ thống lĩnh nhân thủ Vô Thanh Cốc, liên thủ cùng chư vị tấn công, bắt Tư Mã Phiệt mà đòi giải được ! Chúng ta không thể bó tay qui phục Vô Ưu Giáo được !

Các nạn nhân tán thành ngày, định cùng nhau đến dò xét Kim Sa Bảo. Nhưng Lương Quảng Thần Y đã can ngăn:

- Vô ích thôi ! Lão Sào Thiên Mạnh kia chắc chắn là giả, vì giờ đây lão phu đã nhớ ra rằng Kim Sa Bảo Chủ rụng mất hai chiếc răng cửa !

Có người quê Tứ Xuyên đã xác nhận:

- Đúng thế ! Năm ngoái tại hạ có gặp Kim Sa Bảo Chủ, thấy lão thiếu răng cửa hàm trên !

Doãn lão gật gù:

- Như vậy thì Âm Dương Thư Sinh và Thiên Ứng Tử cũng có thể là giả tất ! Tuy chúng ta mất đầu mối, nhưng tài hóa trang này lại khiến lão phu nhớ đến một nhân vật, đó là Thiên Diện Thần Tất Chinh Y. Chỉ có lão ta mới đủ tài dịch dung và thủ đoạn để bày ra cái bẫy này !

Long Giác Thần Quân hừ nhẹ:

- Mười bảy năm trước, lão quỷ ấy đã bị ta giết chết ở cạnh bờ sông Trường Giang rồi !

Khương Thư Hàn buột miệng nói:

- Ngày ấy, xác của Thiên Diện Thần rơi xuống sông, biết đâu lão chưa chết hẳn và đã hồi sinh ? Phụ thân không nhớ trường hợp của gã chó chết Nam Cung Giao hay sao ? Gã ấy rơi xuống vực thẳm mà vẫn thoát chết, vừa mới giết Ngọc Diện Thần Kiếm ở Nam Kinh xong !

Long Giác Thần Quân cay đắng, công nhận con trai có lý. Lão thờ thần đáp:

- Hàn nhi nói phải ! Có lẽ Tất Chinh Y còn sống, tiến hành việc trả thù ! Chỉ mình họ Tất biết lão phu giữ Long Đầu Ngọc Thược !

Lão quay sang nói với quần hào:

- Đến nước này thì chúng ta chỉ còn cách chờ đợi rồi tùy cơ ứng biến ! Mong chư vị đến núi Đồng Bách trước kỳ hạn hai ngày, lão phu tin rằng sẽ tìm được giải dược cho mọi người !

Lời hứa hẹn của Thần Quân chẳng được nặng cân cho lắm. Quần hào ủ rũ hứa rồi giải tán.

Tôn chỉ của Vô Thanh Cốc là “Đi quỷ không hay, đến thần không biết” nên nán lại, rút lui sau cùng !

oOo

Bọn Nam Cung Giao đi được mấy dặm, thấy bên đường có phạn điểm liền ghé vào ăn sáng.

Một số hào khách đã vào trước, trong số đó có Lưỡng Quảng Thần Y Doãn Nghệ Khuyết. Các bàn khác đều chật ních, chỉ riêng Doãn lão ngồi một mình gần cửa quán. Nam Cung Giao liền bước đến cung kính nói:

- Phiền lão tiên bối cho phép bọn tại hạ được chung bàn !

Doãn lão mỉm cười hòa ái:

- Mời tứ vị an tọa ! Lão phu cũng sắp ăn xong !

Bốn người ngồi xuống, gọi mấy món điểm tâm. Họ đang ăn thì có một lão ăn mày cụt chân chống nạng đi vào chĩa chiếc nón rách van xin:

- Mong chư vị thiện nhân bố thí cho kẻ tật nguyên, già yếu này chút bạc vụn để sống qua ngày !

Khi nói, lão khất cái này đã để lộ hàm răng thưa thớt có màu đen nhờ nhờ ! Điều này đã tố cáo gốc gác Giao Châu của lão, vì thuốc nhuộm đã ăn sâu vào men răng, dù có cố cạo cũng khó mà trắng được như người Trung Hoa !

Nam Cung Giao xúc động trước cảnh khốn cùng của người đồng hương, chưa kịp phản ứng thì Lưỡng Quảng Thần Y đã nhanh tay móc ra một tờ Đại Minh Thông Hành Bảo Sao, trị giá mười lượng, thả vào nón lão ăn mày, và hiền hòa nói:

- Tội nghiệp cho lão huynh, đã sống tha hương lại còn mang thân tàn phế !

Lão cụt chưa mừng rỡ, cảm ơn rồi rít rồi hối hả rời quán, vì gã tiểu nhị đang từ trong chạy ra để xua đuổi !

Nam Cung Giao vô cùng ngưỡng mộ tấm lòng nhân hậu vô bờ bến của Doãn Thần Y. Chàng vui vẻ nói:

- Lão tiên bối quả là bậc Đại Thiện Nhân, tuy thân đang mang họa mà vẫn còn thương đến kẻ khó, bố thí rộng rãi, không phân biệt chủng tộc !

Doãn lão mỉm cười:

- Chúng sinh đều bình đẳng, lòng nhân không ranh giới. Chỉ vì sự phân biệt mà cuộc đời này mới trở thành bể khổ !

Và lão nheo mắt hỏi:

- Phải chăng Hầu gia không uống rượu của Vô Ưu Giáo nên thần sắc vẫn an nhiên, chẳng chút lo âu !

Nam Cung Giao gật đầu:

- Doãn tiên bối quả là tinh ý !

Thần Y cau mày:

- Tại sao sáng nay uống được mà hôm qua chư vị lại không ? Phải chăng Hầu Gia đã có ý nghi ngờ ?

Lão thắc mắc là đúng, vì anh em họ Trịnh đang uống ừng ực từng chén lớn, để bù đắp cho khẩu phần rượu bị thiếu hụt hôm qua !

Nam Cung Giao không đáp ngay mà quay sang hỏi Vân Dung:

- Dung muội, Doãn Thần Y đây là người thế nào ?

Vân Dung cười tươi như hoa vì sự tín nhiệm của chàng:

- Ông ta tốt lắm ! Đại ca cứ yên tâm !

Doãn lão chua chát nói:

- Tướng pháp chỉ đúng có sáu phần, Hầu Gia mà dựa vào đấy thì có ngày sẽ nhìn lầm người đấy !

Nam Cung Giao cười đáp:

- Thiện ác vốn ẩn kín trong tâm, nhưng chuyết thế lấy cái tâm vô nhiễm mà phán đoán thì không thể sai được ! Chính nàng đã phát hiện hiểm họa trong rượu của Vô Ưu Giáo đấy !

Doãn lão giật mình:

- Không ngờ phu nhân đây lại là người đặc biệt như vậy ! Lão phu xin dê đầu bái phục !

Rồi lão mỉm cười thê lương:

- Dù lão phu thiện hay ác thì nửa năm nữa cũng chết thảm vì cổ trùng, Hầu gia quan tâm làm gì, xin cáo biệt !

Nam Cung Giao ngăn lại:

- Khoan đã ! Tại hạ còn vài việc muốn thỉnh giáo !

Doãn lão cau mày ngồi yên nghe. Nam Cung Giao hỏi:

- Chẳng lẽ không có ai giải được Lục Nguyệt Tồi Tâm Cổ Trùng hay sao ? Và nếu như thế thì tại hạ sợ rằng với vũ khí tuyệt độc ấy, Vô Ưu Giáo sẽ thống trị võ lâm, và không chừng cả giang sơn này nữa !

Nỗi lo của chàng chẳng phải là thừa, vì tuyệt đại đa số nam nhân đều ham rượu, một kẻ dã tâm dễ dàng dùng cổ trùng để hạ độc và khống chế triều đình. Khi sinh mạng bá quan văn võ Bắc Kinh và các địa phương trọng yếu đã bị nắm giữ thì Vô Ưu Giáo Chủ có muốn soán ngôi vua cũng không khó.

Doãn Nghệ Khuyết choáng váng trước viễn ảnh đáng sợ kia, rầu rĩ nói:

- Không ngờ Bắc Bình Hầu có lòng với giang sơn Đại Minh như vậy ! Lão phu quả chưa nghĩ đến hậu quả lớn lao ấy !

Doãn Thần Y trầm ngâm một lúc lâu, nói với giọng căm quyết:

- Lão phu nghĩ kỹ rồi ! Nếu có trong tay độ ba ngàn lượng vàng để tung người vào rừng Miêu Lĩnh tìm kiếm dược liệu quý, tiến hành thử nghiệm, thì trong bốn tháng sẽ tìm ra thuốc giải cổ trùng !

Nam Cung Giao lập tức móc ngân phiếu đếm đủ ba ngàn lượng, đặt trước mặt Doãn lão rồi từ tốn nói:

- Tiền bối hãy vì Võ lâm và xã tắc mà tận lực cho. Khi thành công, hãy mang kết quả đến phủ Hình Bộ Thượng Thư ở Nam Kinh, tìm một người tên gọi Nam Cung Giao !

oOo

Chiều đầu tháng tư, Nam Cung Giao một người một ngựa vào thành Từ Châu, chàng đến đây vì lo ngại cho sự an toàn của Kim Diện Cung.

Tổ Vân Dung đột nhiên nhớ nhà, nên Nam Cung Giao đã sai hai gã họ Trịnh hộ tống nàng về Hoàng Ung Bảo ở Huy Châu.

Chàng vẫn giữ lối hóa trang Bắc Bình Hầu Bột Nhĩ Đồ, định bụng sẽ đến Tứ Hải Đại Lữ Điểm trên gheo lão chưởng quỹ Tề Thanh Hải một trận.

Nam Cung Giao ngỡ ngàng trước sự tiếp đón của hai tên tiểu nhị lạ mặt, chứ không phải là gã Trương Tiểu Cẩn hiền lành, vui vẻ. Và trên quầy quĩ giờ đây có hai người là Tề lão, với một nữ nhân tuổi tứ thập đầy vẻ phong lưu, mặt đầy son phấn. Lúc chàng vào đến thì nữ nhân kia đang ngồi rất sát họ Tề.

Nam Cung Giao thâm kinh ngạc vì biết phu nhân của Tề Thanh Hải ghen tuông khủng khiếp. Dẫu cho Tề lão có ngồi gần em ruột cũng không được ! Và chàng nhớ rõ là lão ta không hề có em gái !

Do vậy, tuy sắc diện, cử chỉ của Sơn Đông Thiết Hán vẫn bình thường nhưng Nam Cung Giao vẫn cảnh giác không khai tên thực. Chàng lạnh lùng nói:

- Bẩm nhân là Bắc Bình Hầu Bột Nhĩ Đồ, ba mươi tuổi, quê đất Du Lâm !

Và chàng móc tấm Kim Bài Khâm Sai Đô Sát Viện, đưa mặt sau ra rồi rút lại ngay. Mặt này chỉ khắc mỗi hình rồng, mây và hai chữ Đại Minh rất tinh xảo !

Thế là quá đủ, Tề lão và nữ nhân kia vội vái dài, cung kính đưa thượng khách lên một phòng sang trọng nhất.

Tấm gọi xong, Nam Cung Giao giả dò dạo quanh như để tham quan tòa lữ điếm lớn nhất Từ Châu. Và chàng phát hiện những gia nhân cũ đã được thay toàn bộ bằng người mới. Bọn này có cước bộ khinh khoái nhưng ăn nói thì không lưu loát như những tiểu nhị chuyên nghiệp, và ít khi nhìn thẳng vào mặt khách !

Canh ba đêm ấy, chàng nhẩy xuống vườn, lần đến khu hậu viện phía sau, nơi cư trú của vợ chồng Tề lão và đứa con gái mười ba tuổi. Chàng đã ở đây nhiều lần nên rất thông thạo đường đi nước bước, biết rõ phòng cửa từng người.

Nam Cung Giao phi thân lên mái dẫy nhà ngang, lần đến vị trí phòng riêng của Tề chưởng quỹ. Chàng nằm sấp, áp tai xuống ngói vận công nghe ngóng.

Quả nhiên phía dưới có tiếng người trò chuyện. Nữ nhân lẳng lơ chột nói:

- Tề tướng công ! Liệu gã Hầu Gia ấy có phải là tiểu tử Nam Cung Giao cải trang ra không ? Y có thân hình cao lớn, mang kiếm dài khiến thiếp rất nghi ngờ ! Hay là chúng ta cứ dùng mê dược để kiểm tra thử xem ! Nếu đúng là gã mà chúng ta bỏ sót thì sẽ bị Giáo Chủ trừng phạt đấy !

Tề Thanh Hải cười nhạt:

- Nàng không thấy Hầu Tước Kim Bài hay sao ? Còn việc kiếm dài thì cũng thường tình, vì từ sau khi Nam Cung Giao nổi tiếng, có nhiều kiếm thủ đã cho rèn vũ khí dài hơn bình thường !

Nữ nhân kia gằn giọng:

- Tướng công nói cũng có lý ! Song thiếp xin nhắc nhở rằng lệnh phu nhân và lệnh ái đang nằm trong tay Giáo Chủ ! Nếu tướng công vì tình bằng hữu, che chở cho Nam Cung Giao thì họ sẽ mất mạng đấy !

Tề lão chua xót đáp:

- Lão phu chẳng bao giờ quên việc ấy nàng không cần phải nhắc nhở ! Tề mỗ sẽ giao nộp Nam Cung Giao để cứu vợ con, mặc cho miệng đời nguyên rủa. Nàng hãy về phòng đi, lão phu đã già, chẳng hơi sức đâu mà bồi tiếp nữa !

Nữ nhân kia cười dâm dăng, và nói với giọng uy hiếp:

- Bồn Nương nổi tiếng Lục Giao Hồ, đêm nào không ân ái thì khó ngủ ! Nếu lão muốn vợ con được đối xử tử tế thì hãy đem sức già ra mà hầu hạ ta !

Tề Thanh Hải thở dài thườn thượt, tỏ ý qui phục. lát sau, phía dưới vọng lên tiếng kêu kẻo kệt của chiếc giường gỗ.

Nam Cung Giao quay về phòng, nằm suy nghĩ miên man. Chẳng khó để đoán ra rằng Kim Diện Cung cũng bị khống chế, nếu không Yên Đài Song Sát thường đến đây, tất đã được Tề Thanh Hải thông tri, cầu cứu !

Giữa canh tư Nam Cung Giao vẫn chưa ngủ, phát hiện ngay tiếng kêu lách cách của ổ khóa. Thường thì phòng nào cũng có hai chìa, một giao cho khách, một giao cho chưởng quỹ để có thể cho người dọn dẹp, quét tước hàng ngày.

Nam Cung Giao chẳng hề sợ hãi, vì bảo kiếm nằm trong tầm tay, và với bản lĩnh của chàng hiện nay, dẫu đối phương có đông hàng trăm người cũng không cần phân nổi. Chàng chỉ cố đoán xem ai đến, và với mục đích gì !

Ngọn đèn dầu ở ngoài phòng khách vẫn sáng lờ mờ, đủ cho đôi nhãn thần tinh anh của Nam Cung Giao nhận ra Tề Thanh Hải.

Tề lão không mang vũ khí, nét mặt đầy vẻ khẩn trương, bước nhanh về phía giường của khách, miệng gọi nhỏ:

- Nam Cung lão đệ, đừng giả vờ ngủ nữa, lão phu không có nhiều thời gian !

Nam Cung Giao ngồi lên, mỉm cười:

- Thế mà tiểu đệ tưởng đã qua mặt được Tề lão ca !

Sơn Đông Thiết Hán ngồi phịch xuống thành giường, cạnh Nam Cung Giao rồi nghẹn ngào nói:

- Lão phu với công tử thân như ruột thịt chỉ nghĩ mùi cũng biết ! Cả tháng nay, lão phu như người ngồi trên đồng lửa, mỗi mồn trông đợi lão đệ ! Không ngờ người lại có mặt sớm hơn ta tưởng !

Nam Cung Giao ngắt lời lão:

- Dừng dài dòng nữa ! Tề lão ca hãy cho tiểu đệ biết Đại Tẩu và Hoàn nhi đang bị giam giữ ở đâu ?

Tề Thanh Hải giật mình:

- Sao công tử lại biết ?

Nam Cung Giao cười buồn:

- Tiểu đệ đã sinh nghi nên ẩn trên mái ngói hậu viện, nghe được cuộc chuyện trò của lão ca với Lục Giao Hồ !

Tề lão rầu rĩ kể:

- Hồi giữa tháng hai, thám tử của Hình Bộ Bắc Kinh hộ tống Tiền Phong Vân thực về Từ Châu, bảo người đã cứu được lão ta ở sào huyệt của Tùy Hải Chân Nhân. Lúc đầu, mọi người rất vui mừng, mười ngày sau mới biết là lừa. Tiếc rằng toàn bộ nhân thủ Kim Điện Cung đều đã bị hạ độc, không sao kháng cự được nữa. Yên Đài Song Sát liều chết vây đánh Tiền Phong Vân giả, bị lão đả thương, nhốt vào thạch lao. Võ công ấy đã chứng tỏ họ Tiền chính là Tùy Hải Chân Nhân hóa trang ! Sau đó, người của Thiên Y Giáo chiếm cứ núi Kim Sơn, giả danh Kim Điện Cung mà hoạt động. Đến đầu tháng ba vừa rồi, họ đã bất ngờ đến đây xông mê hương, bắt cóc vợ con lão phu, và buộc lão phu phải hợp tác ! Do công tử và Thần Nữ đứng ra gởi nên đối phương không lấy được số tài sản bốn mươi vạn lượng trong tiền trang, liền bán bớt một số cơ sở kinh doanh ở Từ Châu và các địa phương khác, có lẽ để thủ thân khi bại lộ ! Sự tình là như thế, công tử hãy dùng thân phận Khâm Sai Đô Sát Viện điều quan quân vây đánh Kim Điện Cung đi !

Nam Cung Giao trầm ngâm suy nghĩ, nhớ đến lời của Tây Cung Quý Phi Đoàn Tự Cơ, biết việc này có liên quan đến Thái Bảo Liễu Di Phu, vì Hình Bộ Thượng Thư là em vợ của họ Liễu ! Chàng bần khoản đáp:

- Việc ấy không khó ! Tiểu đệ chỉ lo vấn đề giải độc cho mọi người !

Tề Thanh Hải đặc ý nói:

- Lão phu đã sớm sai Trương Tiểu Cẩn về Sơn Đông mời bằng hữu là Khúc Phụ Thần Y Thạch Uyên Minh đến đây. Lão ta đã nghiên cứu máu của lão phu và tìm ra thuốc giải độc ! Họ Thạch đang ở An Dân Đường, trên phố Quỳnh Hoa, với sáu trăm viên thuốc giải !

Đôi lông mày chữ nhất của Nam Cung Giao giãn ra, chàng tươi tỉnh nói:

- Hay lắm ! Tối mai, tiểu đệ sẽ mang giải dược lên núi Kim Sơn trước, đồng thời điều quan quân vây kín bên ngoài. Đúng lúc trống điểm canh tư, Tề lão ca hãy cùng Tổng Binh Từ Châu xua quân tiến lên !

Tề lão rừng rưng lệ mừng:

- Lão phu xin giao phó sinh mạng thê nhi cho công tử !

Nam Cung Giao mỉm cười an ủi:

- Lão ca yên tâm ! Tiểu đệ sẽ giải thoát họ trước !

Tề Thanh Hải tuyệt đối tin tưởng vào cơ trí và bản lĩnh thần sầu quỷ khốc của Nam Cung Giao, yên lòng trở về phòng.

Sáng hôm sau, Nam Cung Giao trút bỏ áo mũ lông, mặc một bộ trường bào gấm xanh rất sang trọng, đi dạo trong thành Từ Châu ! Chàng phát hiện có kẻ bám đuôi nên loanh quanh đến trưa, tham quan các danh thắng, khiến gã trinh sát kia chán nản bỏ cuộc !

Trước hết, Nam Cung Giao vào An Dân Đường, tìm Khúc Phụ Thần Y lấy thuốc giải. Không phải chỉ mình Thạch Uyên Minh đến Từ Châu, mà có đến chín hạo hán Sơn Đông đã hiện diện, chờ cơ hội ra tay tương trợ Tề chưởng quỹ !

Bàn bạc kế hoạch với họ xong, Nam Cung Giao liền đến doanh trại của Tổng Binh thành Từ Châu là Lư Tiến Duật.

Nhìn thấy Kim bài Đô Sát Viện, bọn lính canh vội mời khách vào, và cấp báo với Lư Tổng Binh !

Doanh trại này nằm trên một khu đất rộng vài chục mẫu ở góc Tây Nam thành, lều vải san sát, mùi cỏ khô và phân ngựa thoang thoảng khắp nơi.

Lư Tổng Binh giáp trụ chỉnh tề, cùng hai vị phó tướng ra nghênh tiếp Khâm Sai Đại Nhân vào đại bản doanh, tức chiếc lều lớn nhất ở Trung Quân !

Khâm Sai là từ để chỉ một người nhận mệnh vua đi công cán địa phương nào đó. Do vậy, tất cả những nhân viên Đô Sát Viện đều là Khâm Sai. Vì chức năng, nhiệm vụ của họ là thị sát các nơi, về báo lại với Thiên Tử !

Thân mang giáp sắt nên ba vị võ quan không quì, mà chỉ vái. Nam Cung Giao nghiêm nghị nói:

- Tam vị chớ đa lễ ! Hãy ngồi xuống cùng bốn chức hàn huyên. Câu chuyện hôm nay sẽ rất dài.

Chàng tự giới thiệu danh tính, kể lại vụ án Kim Điện Cung, và yêu cầu Lư Tổng Binh hỗ trợ. Họ Lư bối rối đáp:

- Không phải mặt tướng dám nghi ngờ lời nói của Đại nhân, nhưng đích thân Quan Thái Bảo Liễu Di Phu đã viết thư dặn dò quan lại Từ Châu phải hậu thuẫn cho Tiền Phong Vân. Nếu có kiện cáo gì thì phải xin chỉ thị của Bộ Hình Bắc Kinh rồi mới được hành động !

Nam Cung Giao cười lạnh:

- Chắc Lư Tổng Binh cũng biết lai lịch và bản lĩnh của ta chứ gì ? Nhưng tức hạ còn chưa biết việc ta là sủng thần của Thánh Thượng, có quyền tiền trạm hậu tấu, kể cả lão Thái Bảo họ Liễu kia !

Nói xong, chàng móc Miễn Tử Kim Bài đặt lên bàn. Vật này cực kỳ quý giá, Thiên Tử chẳng bao giờ sơ suất ban cho ai cả, chỉ trừ kẻ mà ngài tin tưởng và yêu mến nhất. Nó cũng có nghĩa là Nam Cung Giao toàn quyền sát hại Lư Tổng Binh mà không hề sợ tội !

Cọp dữ ở xa không đáng ngại bằng con ong nhỏ đang vờn trước mặt. Lư Tổng Binh rợn tóc gáy, đứng lên chấp tay vái:

- Mặt tướng xin chờ lệnh đại nhân !

Nam Cung Giao dịu sắc mặt:

- Việc này có chút riêng tư nên bổn chức sẽ thay mặt nhà họ Tiên tặng cho quan quân Từ Châu ngàn lượng vàng để thưởng công !

Tất nhiên, phần lớn số vàng kia sẽ lọt vào túi các võ quan, nên Lư Tổng Binh và hai phó tướng hoan hỉ vái tạ, hứa sẽ tận lực làm theo lệnh vị Khâm Sai đầy quyền lực và rất rộng rãi !

Nam Cung Giao dặn dò kỹ lưỡng xong, trao ngay ngân phiếu cho họ Lư ! Hơi vàng đã khiến họ Lư thêm phấn khởi, quên ngay lão quan trên họ Liễu ở Bắc Kinh.

Chàng quay lại Tứ Hải Đại Lữ Điểm lên trao cho Tề Chuởng Quĩ một gói bột trắng. Đây là loại mê dược không mùi vị, phát tác ngoài hai khắc. Do vậy, sau bữa cơm chiều, hai mươi mốt gã tiểu nhị giả hiệu đã ngã lăn ra bất tỉnh. Và đám bằng hữu của Tề Thanh Hải lập tức xông vào làm chủ trận địa, thay thế chúng mà phục vụ khách trọ.

Lục Giao Hồ ngỡ ngàng khi thấy Bắc Bình Hầu bất ngờ xô cửa bước vào phòng mình. Là kẻ giảo hoạt, mục Hồ Ly vội nhẩy đến vách phòng, chụp trường kiếm. Nhưng tay mục chưa kịp chạm vào vũ khí thì đã nghe hậu tâm đau nhói vì mũi kiếm của đối phương. Lục Giao Hồ muốn rên la cũng không được vì bàn tay to lớn của gã Mông Cổ đã bịt chặt miệng.

Sơn Đông Thiết Hán Tề Thanh Hải vào đến, đỡ xác kẻ thù nhét vào gầm giường !

Đầu canh hai Nam Cung Giao đã có mặt ở sườn Đông núi Kim Sơn. Nơi đây được bảo vệ bằng một hàng rào gỗ kiên cố, cao đến hơn hai trượng, trên treo đèn bão để chiếu sáng, giúp bọn canh phòng nhận ra những kẻ vượt rào !

Chốt gác mặt này gồm mười tên kiếm thủ, chia nhau quan sát một chiều dài ba mươi trượng. Chúng chỉ cần khống chế đỉnh rào, vì trong đêm thanh vắng, tiếng cửa, chặt gỗ chân rào sẽ vang lên rất rõ !

Nhưng Nam Cung Giao lại có một dụng cụ rất sắc bén để hành động. Đó là thanh chủ thủ của Trường Hồng Kiếm Khách để lại dưới vực thẳm Duyên Sơn.

Chàng không chặt mà dồn sức mạnh nghìn cân vào bàn tay, ấn mạnh lưỡi chủ thủ, cắt gọn những thanh rào to bằng bắp tay người lớn. Dấu thép cũng không chịu nổi, hướng hồ là gỗ, nên chỉ nửa khắc sau Nam Cung Giao đã êm thấm phá được một lỗ vừa đủ để chui qua.

Cỏ xuân tươi tốt, um tùm ở ngoài và trong hàng rào, Nam Cung Giao nhờ sự che chở của chúng mà bò vào. Ánh đèn trên đỉnh hàng rào không đủ sức để soi sáng mảnh đất phía dưới, nên không gian mù mờ, nhập nhoạng vì sự chập chờn của những ngọn lửa bị lắc lư trong gió !

Song việc vượt qua giữa hai gã kiếm thủ chẳng phải dễ dàng. Nam Cung Giao kiên nhẫn nằm im chờ đợi !

Chung quanh Kim Diện Cung là rừng cây nên muỗi rất nhiều, bọn canh gác không dám ngồi một chỗ mà phải đi lại, mắt chẳng rời đỉnh rào.

Cơ hội đã đến khi hai gã trước mặt Nam Cung Giao đi ngược chiều nhau, gập gã kế bên mới quay lại. Đây là dịp để chúng trao đổi vài câu bốn cọt cho đỡ buồn !

Nam Cung Giao đã mặc một bộ võ phục màu xanh cỏ, đầu cũng chụp kín túi vải cùng loại, nhờ thế mà hoàn toàn tiếp với những bụi cỏ trên sườn núi.

Nhân lúc hai gã kiếm thủ áo đen kia chạm đích, mở miệng nói chuyện với đồng bọn, Nam Cung Giao nhanh nhẹn bò vào. Tiếng cỏ chạm người sột soạt và khe khẽ chẳng khiến ai nghi ngờ, vì núi Kim Sơn có khá nhiều thú nhỏ như thỏ, chồn, cáo.

Mấy trăm đệ tử của Kim Diện Cung đều bị hạ độc, công lực chỉ còn một phần, và ngày ngày phải uống giải dược tạm thời để không chết. Họ vẫn chẳng được tin tưởng hoàn toàn nên phụ trách tuần tra phía trong, và bị cấm đến gần những khu trọng yếu như hậu viện và nhà tù. Hai nơi này do bọn thủ hạ của Tùy Hải Chân Nhân phụ trách !

Nam Cung Giao thông thuộc địa hình địa vật của nơi này tựa lòng bàn tay, cộng với thân pháp nhanh như gió thoảng, chàng di chuyển dần về phía hậu viện.

Lúc sắp đến nơi, chàng mừng rỡ khi nhận ra vóc dáng quen thuộc của gã Đội Trưởng Cam Bố Cốc. Họ Cam đang ủ rũ xách đèn lồng đi tuần, như một đệ tử hạng bét !

Gã mắc tiểu nên bước đến bụi cây gần đấy đái đại. Có lẽ gã hy vọng mùi khai sẽ bay vào hậu viện làm kẻ thù khó chịu. Thường thì Cam Bố Cốc còn nghiêm cấm thủ hạ làm như vậy !

Họ Cam vừa cởi xong giải quần, chợt rùng mình vì có tiếng người vọng vào tai:

- Bố Cốc ! Ta là Nam Cung Giao đây ! Người cứ việc đái và lắng nghe ta dặn dò !

Nổi vui mừng khiến họ Cam tắc vòi phải nín thở mới tiểu tiện được !

Lát sau, một túi vải nhỏ từ bụi cây trước mặt bay đến, rơi xuống mũi giày của gã. Bố Cốc cột giải quần xong, hất nhẹ cho túi thuốc giải bay lên. Gã mở ra, nuốt nhanh một viên, rồi đi phân phát cho đồng bọn.

Giữa canh ba, Nam Cung Giao đã có mặt trước khu mỏ vàng cũ. Giờ đây, nơi này biến thành ngục thất !

Cửa vào mở sáng trưng và được canh giữ bởi sáu gã hắc y. Nam Cung Giao phải giết sạch một lượt đủ số, và nhất thiết không để chúng kêu la, nếu không, việc giải cứu tù nhân sẽ thất bại. Biết đâu trong hang vẫn còn vài tên nữa, và khi chúng kê kiếm vào cổ Yên Đài Song Sát, hoặc Tiền Thanh Giám thì chàng sẽ phải thúc thủ !

Nam Cung Giao nằm yên trong bụi hoa, cách bọn hắc y ba trượng, căng óc tính toán. Chàng nằm sấp nên túi Lam Bảo Ngọc của Xảo Xảo Thư Sinh cắn bụng, gợi ý cho một biện pháp. Tuy không mấy tin tưởng nhưng Nam Cung Giao cũng đành phải thử.

Chàng lấy ra độ chục viên, nhẹ nhàng quăng chúng đến vị trí cách mình hơn trượng, và rút kiếm chờ đợi.

Lam Bảo Ngọc quý giá nhờ độ tinh khiết cao và vẻ đẹp quyến rũ của sáu tia sáng như sao xuất hiện trên mặt ngọc khi phản chiếu ánh dương quang hoặc ánh đèn.

Chỉ lát sau, những tia lấp lánh ấy đập vào mắt một gã hắc y. Gã quay sang thông báo với đồng bọn, rồi cả sáu tên thận trọng tiến về trước. Do những viên ngọc nằm chung một chỗ nên hàng người dần dần khép lại, đi sát với nhau.

Dù là kẻ nghèo mạt rệp, chưa hề thấy qua ngọc ngà, cũng có thể nhận ra giá trị của những viên ngọc đá tuyệt đẹp kia. Sáu gã Hắc Y mê mẩn, quên không thắc mắc vì sao của báu lại nằm ở đây !

Chúng hối hả rảo bước như sợ mất phần ! Song khi chúng đến nơi, chưa kịp cúi xuống nhặt thì Nam Cung Giao đã lao vút đến, xuất chiêu Nguyệt Hạ Diệu Vũ. Lần này mục tiêu của chàng là sáu cái cần cổ nên không phải rùn người xuống. Lạc Diệu Kiếm bay theo hình nan quạt, cắt phăng sáu chiếc thủ cấp. Do vậy, không có cái miệng nào la hét được nữa.

Nam Cung Giao thở dài bất nhẫn, kéo sáu tử thi giấu sau bụi cây rồi tiến vào hang đá. Chàng đi hết dãy chuồng gà bằng gỗ trống trơn, mà chẳng gặp ai, lòng khấp khởi mừng. Thêm vài trượng, chàng nhìn thấy năm tù nhân nằm rũ rượi trên ổ rơm, chân bị xiềng chặt vào vách đá, dưới ánh sáng vàng vọt của ngọn đuốc cắm trên cột gỗ gần đấy, trông họ thật đáng thương.

Đại Sát Thân Công Hải ngồi bật dậy, run giọng hỏi:

- Giao nhi đây phải không ?

Nam Cung Giao bùi ngùi lột túi vải trên đầu ra, nhanh tay vung chủy thủ chặt đứt xích xiềng. Bốn người kia đã tỉnh giấc, mừng mừng tủi tủi. Tiền Thanh Giám bật khóc:

- Ôi tử phụ ! Tiểu đệ sẽ đến ở chung với tử phụ chứ không thềm làm Cung Chủ nữa đâu !

Nam Cung Giao gạt đầu, bảo y nín rồi cho năm người uống thuốc giải. Tề phu nhân còn giỏi võ hơn chồng nên sau hai khắc đã phục hồi sáu thành chân khí, đủ sức công Hoàn Nhi.

Tuy đã nhật kiếm của bọn gác tù để hộ thân, nhưng sau nhiều ngày bị giam cầm khổ sở, ăn uống thiếu thốn, năm tù nhân chẳng thể chiến đấu ngay được. Nam Cung Giao liền đưa họ đến ẩn nấu ở kho ngũ cốc phía sau nhà bếp, họ sẽ tiếp tục tinh dưỡng chờ bọn Cam Bố Cốc đến.

Kho được khóa rất kỹ, nhưng Nam Cung Giao đã dùng Lạc Điều kiếm cạy cửa sổ hông, vận thần lực nhổ bật song sắt, đưa mọi người chui vào trong.

Xong xuôi chàng khép cánh lại như cũ, yên tâm tiến về phía dãy nhà phía sau đại sảnh, nơi cứ trú của Tù Hải Chân Nhân và bọn cao thủ đầu sỏ.

Nam Cung Giao vừa nhảy được lên mái ngói thì trống mõ điểm canh từ những thôn xóm gần Kim Sơn vọng lại. Và pháo lệnh nổ vang trời, đuốc thông chiếu sáng rực chân núi Kim Sơn. Trống trận liên hồi thúc giục ba ngàn sĩ tốt Từ Châu tiến lên.

Trong này, ba trăm đệ tử cũ của kim Diện Cung cũng đã bắt đầu chém giết bọn hắc y, tạo thế nội công ngoại kích. Tuy họ vẫn còn chưa hồi phục hẳn, nhưng đối phương đã mất dũng khí vì tiếng reo hò của quan quân, nên chẳng còn lòng dạ nào mà chiến đấu nữa.

Theo kế hoạch, họ Cam tập trung đánh thốc vào sâu, tiến thật nhanh đến kho lương thực để bảo vệ năm tù nhân vừa được Nam Cung Giao cứu thoát. Họ sẽ cố thủ nơi này, chờ quân triều đình.

Đệ tử Thiên Y Giáo không biết sử dụng cung tiễn nên chẳng ai ngăn chặn bước tiến của quan quân. Họ phá sập cổng, tràn vào như thác lũ, hai phần ba ở lại bên ngoài Kim Diện Cung, quyết không cho ai đào tẩu !

Một ngàn quân giáo dài thiện chiến quá đủ để tiêu diệt bọn kiếm thủ Thiên Y Giáo. Ba đánh một chẳng chột cũng què, bọn hắc y thương vong rất nhiều, chạy về phía sau thì đụng phải lực lượng của Cam Bố Cốc.

Sơn Đông Thiết Hán, tức Tề Chuởng Quĩ đã cùng mười bảy bằng hữu đất Sơn Đông tiến nhanh vào hậu viện để hỗ trợ Nam Cung Giao.

Tùy Hải Chân Nhân đã luyện thành Thiên Y Thần Công, thân thể được bảo vệ bởi lớp áo chân khí mềm mại như bông, hóa giải mọi ngoại lực. Mao Tùng Thanh một mình đánh bại Yên Đài Song Sát thì Nam Cung Giao khó mà địch lại lão ta. Đó là chưa kể đến sáu ả đệ tử chân truyền của họ Mao !

Biết thế đã cùng, chỉ có kế thứ ba mươi sáu là đắc dụng, Tùy Hải Chân Nhân và sáu nữ đệ tử kiêm tỳ thiếp, gom góp vàng bạc, châu báu vào tay nải, khoác lên vai, định phá vòng vây mà đào tẩu.

Nam Cung Giao vẫn kiên nhẫn nằm im trên mái ngói. Bọn họ Tề vừa đến thì đụng phải phe Tiền Phong Vân giả thoát ra. Nhận ra họ Tề, Tiền Phong Vân hậm hực quát:

- Lão giỏi lắm ! Nhưng đừng hòng thoát chết đêm nay !

Nhưng Nam Cung Giao đã từ trên rìa ngói, nhảy bổ xuống đầu kẻ địch bằng chiêu Hồng Lạc Động Đình (cầu vòng rơi xuống Hồ Động Đình).

Chiêu này cũng tương tự như chiêu Điểu Trảo Miên Dương nhưng lợi hại hơn nhiều. Kiếm quang thập thò những chiếc móng dài, khống chế một phạm vi khá rộng.

Tiền Phong Vân giả, tức Tùy Hải Chân Nhân, công lực thông thần nên phát hiện ngay đòn tập kích, múa kiếm chống đỡ.

Nhờ thế chủ động và bất ngờ nên Nam Cung Giao đã chiếm ưu thế, đâm được bốn kiếm vào vai và ngực đối phương. Nhưng khùng khiếp thay, chàng có cảm giác như đã đâm vào một khối bông ! Da thịt đối phương lổm vào một chút nhưng không hề bị thương tổn.

Lực đạo của mũi kiếm đã đẩy Tùy Hải Chân Nhân lùi lại. Lão mỉm cười ngạo nghễ, xông đến phản kích.

Do chỉ cần bảo vệ yết hầu và đầu nên kiếm pháp của họ Mao công nhiều hơn thủ, mãnh liệt và liều lĩnh.

Nam Cung Giao cũng có Thiết Khuyên Bảo Giáp che kín thân trên, nhưng lại không muốn đối phương biết. Đây là lợi thế bất ngờ của chàng trong khi giao đấu.

Nam Cung Giao phòng thủ rất kín, đem hết sở học ra đối phó với pho kiếm pháp quái dị của kẻ thù ! Chàng tự đặt mình vào hoàn cảnh bất lợi để xem công lao rèn luyện bao năm có chống nổi không kẻ đã luyện thành tấm thân bất hoại hay không ?

Chàng ngoan cường thi triển Hư Ảnh Thần Bộ, chập chờn như bóng ma, tránh né những đòn quyết liệt, vùng mặt của Tù Hải Chân Nhân !

Nhưng họ Mao luyện kiếm từ lúc mẹ chàng chưa ra đời, kiếm thuật chỉ kém Đông Hải Thần Tăng một bậc, nên chẳng hề lúng túng trước đấu pháp này ! Lão thua phần khinh công nên chưa giết được chàng đấy thôi ! Với tốc độ di chuyển hiện tại, công lực Nam Cung Giao sẽ mau chóng giảm sút, và đến lúc ấy, chàng sẽ gặp nguy.

Còn việc thoát thân thì chẳng khó, dù vòng vây của quan quân đã xiết chặt cung tên, gươm giáo của họ chẳng thể nào làm rách da lão ta được. Mao Chân Nhân còn nấn ná là vì muốn giết Nam Cung Giao, và cũng vì sáu tay nải đầy vàng ngọc trên vai các nữ đệ tử. Họ cũng vì số của cải nặng nề này mà đang bị bọn Tề Thanh Hải đánh cho thất điên bát đảo.

Một túi bạc đã bị rọc rách, vàng bạc rơi vãi trên mặt sân, khiến Mao Tùng Thanh tiếc đứt ruột. Lão điên tiết quyết hạ thủ Nam Cung Giao ngay lập tức liền dồn hết tu vi bấy chục năm vào thân kiếm, tấn công tới tấp.

Nào ngờ, Nam Cung Giao đã sớm nhảy lùi hai trượng, lọt hẳn vào trong phòng mà lúc nãy đối thủ vừa bước ra, và quạt tắt đèn.

Tù Hải Chân Nhân ngỡ ngác, không hiểu gã tiểu quỷ kia giở trò gì ? Lão không thể chờ được, quay lưng định đi hỗ trợ các nàng tỳ thiếp trẻ đẹp.

Song từ trong căn phòng tối tăm kia, một vật to lớn bay vút ra, ồn ào xé gió chứ không êm ái. Tất nhiên Mao Tùng Thanh phát hiện, quay ngoắt lại múa kiếm chém liền.

Thì ra đấy chỉ là chiếc đôn bằng sứ, và nó bị chém vỡ làm trăm mảnh. Nhưng theo sau chiếc đôn ấy là Nam Cung Giao. Chàng đã xuất chiêu Vô Thủy Vô Minh, bủa màn sương tăm tối quanh thân đối thủ !

Tù Hải Chân Nhân chẳng hề bối rối, xoay tít người loang kiếm bảo vệ đầu, đề khí bốc lên cao. Lão không hề sợ bị tấn công vào bụng hay chân.

Trường kiếm của họ Mao như chiếc guồng thép quang với sức mạnh ngàn cân, lập tức phá thủng được màn kiếm ảnh kỳ lạ của đối phương. Nhưng lão bỗng nghe bụng dưới đau buốt, chân khí đứt đoạn, khiến cơ thể nặng nề rơi xuống.

Tùy Hải Chân Nhân mê muội đưa tay sờ chỗ đau, nhận ra cán của một loại vũ khí gì đó. Lão kinh ngạc, không thể tin được rằng trên đời này lại có đao kiếm nào đã thương được mình ?

Nhưng đấy lại là sự thực, thanh chủ tử vô danh kia cực kỳ sắc bén, mũi lại nhọn như đầu kim nên đã phá được Thiên Y Thần Công. Nó chính là khắc tinh của mọi loại cương khí hộ thân trong thiên hạ. Đấy chính là luật sinh khắc của tự nhiên !

Nam Cung Giao vung kiếm đâm thủng tim Tùy Hải Chân Nhân, rồi rút thanh chủ tử về ! Tiếng rên thảm khốc của họ Mao đã giúp sáu ả kia tỉnh ngộ, buông vũ khí đầu hàng.

Tề lão chưa biết xử trí ra sao thì Nam Cung Giao bước lên nói:

- Tội của họ không lớn, nếu để lọt vào tay quan quân tất sẽ bị hành hạ giam cầm ! Hay là các hảo hán đây đem họ về làm tỳ thiếp chẳng hay hơn sao ?

Có sáu gã cường đạo tuổi dưới bốn mươi lập tức vái dài, cảm tạ Nam Cung Giao. Phần bọn nữ nhân cũng dập đầu trước lòng nhân hậu và chu đáo của chàng.

- o O o -